

ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်အပ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ (၆)

တော်လှန်ရေး (ဂျီဟာဒ်)

မတော်မတရား ဘာသာရေး ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများနှင့် မျိုးပြုတ်သုတ်သင်ခံရခြင်းများအား မတတ်သာသည့် အဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ အစွလာမ် သာသနာဝင်များ အနေဖြင့် မလွှဲမချောင်သာ တော်လှန်ရေး(ဂျီဟာဒ်) ဆင်နွှဲရခြင်း အပေါ် ကျွန်ုပ်တို့၏ ညီနောင် ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်များက အထင်အမြင်လွဲမှားယုံမှုမက- ဗုဒ္ဓသာသနာတွင် တော်လှန်ရေး ဆင်နွှဲခွင့်မရှိ၊ စစ်တိုက်ခွင့်မရှိလေသယောင် ခံစားနေစေရန် ဟောပြောသွန်သင်ထားခြင်း ခံရလေတော့သည်။

ဤနေရာ၌ ဗုဒ္ဓဒေသနာမှာ ကိုယ်တော်ဂေါတမကိုယ်တိုင် နမူနာပြု ဦးဆောင်ပြုလုပ်ခဲ့သော ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးကို မဖော်ပြမီ-- အစွလာမ်သာသနာမှ သွန်သင်သော တော်လှန်ရေးကို အကျဉ်းမျှ တင်ပြလို သည်။

အစွလာမ် သာသနာသည် စစ်သွေးကြွရန် သွန်သင်ခြင်း မရှိ၊ အစွလာမ် သာသနာဝင်တို့သည်လည်း လူသား များ ဖြစ်၍ လူသားပီပီ စစ်ဆိုသည်အား ရွံ့မုန်းတတ်သူများ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် လူသားအပေါင်း ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်းဖြင့် ဘုရားတရား အာရုံပြုရာ ဘေးမဲ့ကျောင်းတော်မှ ဘုရားဝတ်ပြုသူတို့အား နိုင်ထက်စီးနင်းမောင်း ထုတ်ခြင်း၊ သာသနာရေး ခေါ် လူသားအပေါင်းအတွက် အကျိုးရှိရာ အကျိုးကြောင်း ငြိမ်းချမ်းသော နည်းဖြင့် တည်ဆောက်ရန် ကြိုးပမ်းတည်ဆောက်သော ဝါဒ တုတ်ခရုအား မိရိုးဖလာအစွဲအကြောင်းပြုလျက် ဝါဒရေးရာ နှိပ်ကွက်ညှင်းပန်းမှုများအား တော်လှန်ရန် အစွလာမ်ဒေသနာမှ သွန်သင်ပေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျမ်းမြတ် ကုရ်အံ၏ ၂:၂၁၆ တွင် သင်တို့ရွံ့မုန်းသော်လည်း တော်လှန်ရေး ပြုလုပ်ခွင့်ကို ပြဌာန်းတော်မူပြီ။ ဟုလည်း ကောင်း- ၂:၂၁၇ တွင် နှိပ်စက်ညှင်းပန်းခြင်းသည် သတ်ဖြတ်ခြင်းထက် ပို၍ ဆိုးဝါး၏။ တတ်နိုင်လျှင် သူတို့သည် သင်တို့အား သင်တို့၏ သာသနာတော်အား ဖောက်ပြန်သွားစေသည်ထိ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ကြလတ္တံ့-- ဟု ဆိုထားပေသည်။ ထို့ကြောင့် အာဏာလုခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိမိ၏ အယူဝါဒပေါ်၌ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ကျင့်ကြံ နေသူတို့အား မတော်မတရား ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သော၊ ညှင်းပန်းသော သူတို့အား တော်လှန်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုတော်လှန်ရေး ဆိုသည်မှာ အင်အားပြိုင်ရသည့် သဘော စစ်ဖြစ်ရခြင်း သဘောကြောင့် လူသားတို့ (အထူး သဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်လိုသူတို့) ရွံ့မုန်းတတ်ကြောင်းကိုလည်း ကျမ်းတော်က အတိအကျ ထောက်ပြ သွန် သင်ထားပေသည်။

သို့သော် သူတစ်ပါးအား မိမိဘက်မှ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ခွင့် မရှိချေ။ (၂:၁၉၀)။ မိမိအား စစ်မလိုသူ၊ စစ်မတိုက်လိုသူ ရန်မရှာသူ၊ မနှိပ်စက်သူသည် သူ့စိတ်နှင့်သူ ကြိုက်သည့် အယူဝါဒ၌ ယုံကြည်ပါစေ-- ထိုသူ အား မည်သည့် အကြောင်းပြချက်နှင့်မျှ စစ်တိုက်ခွင့် တော်လှန်ခွင့် မရှိချေ။ (၄:၉၀)။ ရန်လိုမှု၊ ရန်စဖြစ်ပေါ်စေမှု များ ဖြစ်တည်လာရန် လှုံ့ဆော်ခြင်းလည်း မပြုရချေ။ သမိုင်းဟောင်း အာဃာတတရားများအား ပြန်ဖော်လျက် သမိုင်းကြွေးဆပ်ရန် အညှိုးထားခြင်းများလည်း မပြုရချေ။ (၅:၂)။

မလွဲသာ မရှောင်သာ၍ စစ်ဖြစ်နေစဉ် ကာလတွင်ပင် မိမိထံ၌ ခိုလှုံလာသူ၊ သို့မဟုတ် ရန်သူဘက်တွင် စစ် မတိုက်လို၍ ပြေးလာသူ တို့အား ဘေးကင်းလုံခြုံစွာ ခိုလှုံခွင့်ပေးရမည်၊ ငြိမ်း၊ ၅:၃၄။-- တို့ဖြစ်၍ အစ္စလာမ် သာသနာအား ဖြန့်ချိရန် စစ်တိုက်ခွင့် လုံးဝ(လုံးဝ) မရှိချေ။ အမှန်တရားသည် သူ့ဟာသူ ခိုင်မာစွာ တိုးရွေ နေသည်သာ ဖြစ်သည်၊ ၂:၂၅၆။

မည်သည့်ဘာသာ၏ ဘုရားကျောင်းများသည် မဆို- လူကောင်းသူကောင်းတို့က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ထား၍၊ သူယုတ်မာတို့အား တော်လှန်ဆန့်ကျင်ထား၍သာ ရပ်တည်နေနိုင်ကြောင်း ၂၂:၄၀ တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ထို့ ကြောင့် အမှန်တရားအတွက် ခေါင်းငုံ့မခံဘဲ ပြန်လည်တော်လှန်မည်ကို ကြောက်သော နယ်ချဲ့သမားတို့၏ ဝါဒ ဖြန့်ချိမှုအား တစ်ဖက်သောနားဖြင့် လက်ခံ- ခံစားနေသော သူတို့အား အစ္စလာမ်သာသနာ၏ တော်လှန်ရေး သွန်သင်ချက်အား ရှင်းပြရမည် ဖြစ်သည်။ ဤသည် တော်လှန်ရေး၏ အကျဉ်းမျှ ဖြစ်၍ နိုင်ငံတော် ကာကွယ် ရေး အတွက် စစ်ရေး ဥပဒေများအား အသေးစိတ်သိလိုက htaylwinoo@islammyanmar.com တွင် မေးမြန်း နိုင်သည်၊ ဆွေးနွေးနိုင်သည်။

အကယ်၍ တော်လှန်ရေးသာ မရှိခဲ့ပါက- ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ အပါအဝင်- ဗုဒ္ဓဘာသာ အများစု နေထိုင်ရာ လာအို၊ ကမ်ဘောဒီးယား၊ ဗီယက်နမ်၊ သီရိလင်္ကာ၊ နီပေါလ်၊ ဘူတန်၊ ထိုင်း-- စသောနိုင်ငံများသည် သူ့ကျွန် ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။ သို့သော် ထိုနိုင်ငံများတွင် နိုင်ငံတော် စောင့်ရှောက်ရေး တပ် မတော်များ ဖွဲ့စည်းသော အခါ-- ကျမ်းမြတ်ကုရ်အံ၏ သွန်သင်ချက်ဖြစ်သည့် ရဲဘော်မသေ၊ သေသော် ငရဲ မလား ဆိုသည့်- (၂:၁၅၄) အား၊ ကုရ်အံဟူသည့် အမည်နာမအား ဖျောက်လျက်- ကိုယ်ပိုင် ဆောင်ပုဒ် ဖြစ်သ ယောင် စိတ်ဓါတ်ရေးရာ မွေးမြူပေးနေရသည်သာ ဖြစ်တော့သည်။

ဤနေရာ၌ ဆိုစရာ ရှိလာသည်မှာ-- ထိုနိုင်ငံများမှ စစ်တပ်မတော်များအား ထိုတိုင်းပြည်မှ ဆရာတော်ကြီးများ က အဘယ်ကြောင့် မကန့်ကွက်ကြသနည်း၊ သို့မဟုတ် စစ်တပ်ရှိနေခြင်းသည် - နိုင်ငံနှင့်အဝန်း အလွန်ကြီးမား သော ပါဏာတိပါတ ကံကို ကျူးလွန်နေသည်ဟု အဘယ်ကြောင့် မပြောဆိုကြသနည်း၊ ထိုသို့ ပါဏာတိပါတကြီး အား ကျူးလွန်နေသည့်- စစ်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ ဆွမ်းကွမ်းဆက်ကပ်မှုများအား လိုလို လားလား အဘယ်ကြောင့် လက်ခံဘုန်းပေးနေကြသနည်း--- ဟု ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်အား ပြန်ကြည့်လျှင်- (၁) ပိဋကတ်တော်၌- (က) စစ်သူရဲကောင်းကြီးများအား အဆင့် မြင့် ရဟန္တာကြီးများဖြင့် အစဉ်ပမာပေး ပြောဆိုကြောင်း-- အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ (၂၀) မဟာဂင်၊ သဋ္ဌသုတ်။ (ခ) ရဟန်းများအား စစ်သူရဲကောင်း ငါးမျိုးနှင့် ပမာပြု၍ ပြောဆိုခြင်း (ဒ) အင်္ဂုတ္တိုရ် ယောဓာဇီဝဂင်- ဒုတိယယောဓာ ဇီဝသုတ် (ဂ) စစ်မြေ ပြင်၌ ဆင်နင်း၍ သေရမှုကလည်း ထိုသို့ သေခြင်းသည် မြင့်မြတ်ကြောင်း- ထေရထေရီ ဂါထာ၊ စတုတ္ထဂင်- သောဏပေါဋီရိယတ္ထေရဂါထာ နှင့် ပိဋကတ်တော်၏ နေရာပေါင်းများစွာတွင် ဖော်ပြထား သည်။ (ဂ) ကိုယ်တော် ဂေါတမကိုယ်တိုင် စစ်သူကြီး ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသော ဆွမ်းကွမ်းတို့အား ဘုန်းပေး ကြောင်း-- အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် (၂) မဟာဂင် သီဟ သုတ်--တို့တွင် ဖော်ပြထားပေသည်။

အကယ်၍ စစ်တိုက်သော သူရဲကောင်းတို့သည် ငရဲကောင်းများ၊ ဗုဒ္ဓဒေသနာအား ဆန့်ကျင်သူ၊ အမွေဝါဒီများ ဖြစ်ခဲ့သော်--၊ အဆင့်မြင့် ရဟန္တာကြီးများအား ထိုသူရဲကောင်းကြီးများနှင့် ခိုင်းနှိုင်းပုံဆောင်လျက် ပြောဆို သွန် သင်ရန် အကြောင်း မရှိချေ။

ထိုထက်တိကျပြတ်သားစွာ ကိုယ်တော်ဂေါတမကိုယ်တော်တိုင် လုပ်ဆောင်ပြခဲ့သော အချက်မှာ-၊ လာဘ်စား သော မင်းအား အင်အားသုံး ဆန္ဒပြုလျက် သူ၏ အတိုက်အခံတို့၏ လုပ်ရပ်များအား တော်လှန်ဆန့်ကျင်ခဲ့ခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ၅၅၀ နိပါတ်တော်လာ ဘရူဇာတ်တော်တွင်-- အညတိတ္တိယတို့သည် ကိုယ် တော်ဂေါတမ ကျောင်းထိုင်ရာ စေတဝန်ကျောင်းတော်အနီး၌ မြေဝယ်လျက် အတိုက်အခံ တရားဟောရန် ကျောင်းဆောင် (အရံ) တစ်ခု တည်ဆောက်၏။ ထိုသို့ တည်ဆောက်နိုင်ရန် ကောသလမင်းအားလည်း လာဘ် ထိုးထား၏။ ကျောင်းဆောက်သောအခါတွင် ကိုယ်တော်ဂေါတမသိ၍-- ကိုယ်တော်က အာနန္ဒာနှင့် ရဟန်းတို့ အားစေလွှတ်၍ ထိုကျောင်းဆောင်အား ဆက်မဆောက်ရန် ကန့်ကွက်ခိုင်း၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အခြားရဟန်း တစ်ချို့အား ဘုရင်မင်းထံသို့ စေ၍ ထိုကျောင်းဆောင်ကိစ္စအား ဖျက်သိမ်းပေးရန် တောင်းဆိုစေ၏။ သို့သော် ကောသလမင်းမှာ လာဘ်စားထားပြီး ဖြစ်၍-- အညတိတ္တိယတို့ဘက်မှသာ ရပ်တည်လျက်သာ နေ၏။ ထိုအခါ တွင် ကိုယ်တော်သည် ရဟန်း ၅၀၀ သော အင်အားဖြင့် ကောသလမင်းထံသို့ ကိုယ်တိုင်ကြွသွားလျက်-၊ ကော သလမင်းအား "ဘရူမည်သော တိုင်းပြည်၌ ဘရူမင်း အုပ်စိုးစဉ် ထိုမင်းသည် လာဘ်စားလျက် သူတော်ကောင်း ရသေ့ရဟန်းများကို ဖော်ကားသဖြင့်-- နောက်ဆုံးတွင် ထိုဘုရင်မင်းမှာ နန်းပြုတ်ခဲ့ရကြောင်း--" အကယ်၍ မိမိ၏ တောင်းဆိုချက်အား မလိုက်လျောလျှင် ထီးနန်းစွန့်ရနိုင်သည် ဖြစ်ကြောင်း ဥပါယ်တမည်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ထို အခါတွင်မှ ကောသလမင်းသည် အညတိတ္တိယတို့အား စေတဝန်ကျောင်းအနီး ကျောင်းဆောက်ခွင့်ကို ပိတ်ပင် ပေးလိုက်လေတော့၏။- ဟု ဆိုထားပေသည်။

ဤ- ဇာတ်တော်တွင်--၊ (၁) ကိုယ်တော်ဂေါတမသည် ကိုယ်တိုင် တစ်ပါးတည်း ကြွသွားလျက်၊ ဘုရင်ထံ၌ တောင်းဆိုခဲ့ခြင်း မဟုတ်ချေ။ အင်အား ၅၀၀ ရဟန်းများ ခြံရံလျက် သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါတွင် ရဟန်း တစ်ပါးချင်းစီ၌ နောက်လာတကာ အင်အား ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်း ၅၀၀ ဆိုသည်မှာ ခေါင်း ဆောင် ငါးရာ အင်အားဖြင့် သွားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ (ထိုငါးရာ၏ နောက်ကွယ်တွင် တပည့်တကာ အင်အား မှာ ဖော်ပြနိုင်ခြင်း မရှိချေ။) ထိုခေတ် ထိုအခါအလျောက် ကြီးမားသော အင်အားဟုသာ ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ (၂) အခြားတစ်ဘက်မှကြည့်လျှင် အညတိတ္တိယတို့သည် သူတို့ ဖာသာ သူတို့ ကျောင်းဆောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာသာတရား သဘောတရား မတူသော်လည်း-- ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ရှိရမည် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော် ဂေါတမ အနေဖြင့် အင်အားသုံး ကန့်ကွက်နေရန်၊ ဖျက်သိမ်းပေးရေး တောင်းဆိုနေရန် မလိုချေ။ သို့သော် ကိုယ်တော်ဂေါတမသည် အညတိတ္တိယ တို့အား ကျူးကျော်သူ မဟုတ်ချေ။ အညတိတ္တိယတို့ကသာ ကျူးကျော် လျက် ကိုယ်တော်ဂေါတမ၏ ပိုင်နက်ထဲသို့ နယ်ချဲ့လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျူးကျော်လာသူတို့အား တော်လှန်သင့်၍ တော်လှန်သည်ဟုသာ ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တော်လှန်ထိုက်သူအား တော်လှန်ရန် ကိုယ်တော် ဂေါတမကိုယ်တော်တိုင် (လူအများ ထင်မှတ်မှား နေသော မဟာတန်ခိုးတော်ကြီးကို မသုံးဘဲ) လက်တွေ့ အားဖြင့် တော်လှန်ပြခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဤ နေရာ၌ ဇာတ်တော်ဟု ဆိုသော်လည်း-- ရာဇဝင်လာ ဒဏ္ဍာရီ ဇာတ်တော် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တော်ဂေါတမ သက် တော်ထင်ရှားရှိစဉ် ဘဝ၌ အမှန်ဖြစ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်သာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ တော်လှန်ရေး (ဂျီဟာဒ်) မရှိ၊ အရာရာအား ခေါင်းငုံ့ခံလျက်ဟု သဘောကို သက်ရောက် သည့် တရားများသည် ရှိသည်ဟုလည်းကောင်း၊ စစ်မှန်သော တော်လှန်ရေး ပြုလုပ်ခြင်းအား ကန့်ကွက်ပိတ် ပင်ထားသည်ဟု နားလည်ထားခြင်းသည်လည်းကောင်း--- အလွန်တရာ လွဲမှားသော အထင်အမြင်များသာ ဖြစ်တော့သည်။--

ဆက်လက်ဆွေးနွေးလိုလျှင် htaylwinoo@islammyanmar.com သို့ ကြွခဲ့ပါရန်--